

UZASADNIENIE

P. K. został oskarżony o to, że będąc prezesem zarządu spółki z o.o. (...) z siedzibą w O. w okresie od 9 lipca 2013 roku do 15 stycznia 2014 roku w dwóch lokalach znajdujących się w Ł. przy ul. (...) oraz w Ł. przy ul. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, urządzał i prowadził gry na trzech automatach do gier losowych o nazwie G. (...), C. G. M. i H. S. bez numerów fabrycznych, bez udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych tj. o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

W. P. została oskarżona o to, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej od dnia 15 maja 2013 roku do dnia 15 stycznia 2014 roku w barze znajdującym się w Ł. przy ul. (...), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, prowadziła gry na trzech automatach do gier losowych o nazwie M., H. S. oraz C. T. bez numerów fabrycznych, bez udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych tj. o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

M. M. został oskarżony o to, że prowadząc działalność gospodarczą od dnia 9 lipca 2013 roku do dnia 25 września 2013 roku w barze znajdującym się w Ł. przy ul. (...) prowadził gry na automacie do gier losowych o nazwie G. (...) G. bez numeru fabrycznego, stanowiącego własność spółki z o.o. (...) z siedzibą w O. przy ul. (...) bez udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych przyjmując, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi tj. o czyn z art. 107 § 4 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s.

Wyrokiem z dnia 27 października 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi uniewinnił oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów podnosząc, iż przepisy ustawy o grach hazardowych wypełniające blankietową normę art. 107 § 1 k.k.s., jako mające tzw. charakter techniczny nie mogły być stosowane w związku z brakiem ich notyfikacji Komisji Europejskiej.

Wyrok Sądu Rejonowego zaskarżył w całości apelacją na niekorzyść oskarżonych oskarżyciel publiczny – Naczelnik Urzędu Celnego II w Ł. zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu obrazę przepisu prawa materialnego tj. art. 107 § 1 k.k.s., polegającą na błędnym przyjęciu, że przepis ten, jako mający charakter blankietowy, nie może być wypełniony przepisem art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych i jednocześnie nie może stać się podstawą odpowiedzialności oskarżonych. Nadto oskarżyciel publiczny podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na błędnym przyjęciu, iż oskarżeni nie mieli świadomości co do bezprawności swojego postępowania, w związku z czym nie można przypisać im winy

Podnosząc powyższe zarzuty oskarżyciel publiczny wniósł o uchYLENIE zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżyciela publicznego Naczelnika Urzędu Celnego II w Ł. okazała się zasadna.

Sąd Rejonowy błędnie uznał, że przepis art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych stanowi przepis techniczny, który winien podlegać obowiązkowi notyfikacji Komisji Europejskiej stosownie do art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego.

Dokonując wykładni przepisu art. 1 przedmiotowej dyrektywy Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w dniu 13 października 2016 r., w sprawie C 303/15, udzielając odpowiedzi na pytanie prejudycjalne Sądowi Okręgowemu w Łodzi stwierdził, iż art. 1 dyrektywy 98/34 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r.

ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. 1998, L 204, s. 37 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 20, s. 337), zmienionej dyrektywą 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r., należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak art. 6 ustawy o grach hazardowych, nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu tej dyrektywy, podlegających obowiązkowi notyfikacji. Przepisy krajowe, które ograniczają się do ustanowienia warunków zakładania przedsiębiorstw lub świadczenia usług przez przedsiębiorstwa, jak na przykład przepisy poddające wykonywanie jakiegokolwiek rodzaju działalności zawodowej uprzedniemu uzyskaniu zezwolenia (w tym przypadku koncesji), nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34 (zob. podobnie wyrok z dnia 4 lutego 2016 r., I., C#336/14, EU:C:2016:72, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo).

Argumenty podniesione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego o braku możliwości stosowania wobec oskarżonych przepisu art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych z uwagi na jego techniczny charakter i brak notyfikacji Komisji Europejskiej nie mogły zatem zostać uznane za trafne.

Przepis art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych przewiduje wymóg prowadzenia działalności w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach tylko na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry.

Naruszenie obowiązku wynikającego z tego przepisu może wypełniać blankietową normę art. 107 § 1 k.k.s. skutkując odpowiedzialnością karną za zarzucane oskarżonym zachowanie.

Uniewinnienie oskarżonych w oparciu o przyjęcie, że zarzucane im czyny nie wypełniały ustawowych znamion czynu zabronionego było zatem błędne.

Jako nie zasługujące na uwzględnienie należało uznać stwierdzenie Sądu Rejonowego, iż nie sposób przyjąć, aby jakikolwiek podmiot mógł mieć świadomości karalności zachowania związanego z naruszeniem przepisów ustawy o grach hazardowych.

Ustawa Kodeks karny skarbowy jak i ustawa o grach hazardowych nigdy nie zostały skutecznie wyeliminowane z porządku prawnego np. poprzez orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, co miałyby wywoływać przekonanie o niekaralności zachowania objętego dyspozycją art. 107 § 1 k.k.s.

Redakcja przepisu art. 107 § 1 k.k.s. jak i przepisu art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych jest jasna i nie może budzić żadnych wątpliwości interpretacyjnych, jak wywodzi Sąd Rejonowy, powołując się na rzekomo niski stopień ich jasności.

Przepis art. 107 § 1 k.k.s. penalizuje zachowanie polegające na urządzaniu lub prowadzeniu gry losowej, gry na automacie lub zakładu wzajemnego wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia. Poprzez odesłanie do ustawy o grach hazardowych stanowi on zatem normę blankietową. Brak jest przy tym jakichkolwiek wątpliwości co do jego jasności redakcyjnej.

Przepis art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, którego techniczny charakter wykluczył (...) w orzeczeniu w sprawie C-303/15, przewiduje wymóg prowadzenia działalności w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach tylko na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry. Także w zakresie redakcji i wykładni tego przepisu nie można odpowiedzialnie wskazać na występowanie wątpliwości, które utrudniałyby jego wykładnię.

Naruszenie obowiązku wynikającego z tego przepisu może wypełniać blankietową normę art. 107 § 1 k.k.s. skutkując odpowiedzialnością karną za zarzucane oskarżonym zachowanie.

Kwestia skutków ewentualnego braku notyfikacji przepisu art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, polegających na niemożności jego stosowania w konkretnej sprawie przy założeniu, że potencjalnie mógłby on mieć charakter

techniczny, w realiach przedmiotowej sprawy w żadnym razie nie może być interpretowana jako błąd co do prawa lub błąd co do wykładni skutkujący nieodpowiedzialnością oskarżonych. Jediną instytucją powołaną do wykładni przepisów prawa europejskiego jest bowiem Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Przyjęcie oceny co do charakteru przepisu art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, wynikającej z prywatnej opinii prawnej wydanej na zlecenie oskarżonego P. K., skutkowałoby bowiem dowolnym stosowaniem się bądź nie do obowiązujących przepisów prawa. Oskarżeni w przedmiotowej sprawie nie podejmowali żadnych czynności mających na celu uzyskanie od Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odpowiedzi na pytanie co do ewentualnego technicznego charakteru przepisu art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych. Nie powstrzymali się także ze swoją działalnością do czasu udzielenia takiej odpowiedzi, co najmniej godząc się na to, że swoim zachowaniem naruszają przepis art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, a przez to popełniają przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. Do czasu popełnienia czynów zarzucanych oskarżonym nie zostało wydane żadne orzeczenie Sądu Najwyższego, z którego można byłoby wywodzić wniosek o braku możliwości stosowania wobec oskarżonych przepisu art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok przekazując sprawę Sądowi Rejonowemu dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Rejonowy uwzględni wykładnię art. 1 dyrektywy 98/34 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. 1998, L 204, s. 37 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 13, t. 20, s. 337), zmienionej dyrektywą 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r., wynikającą z orzeczenia (...) w sprawie C 303/15 oraz dokona ponownej oceny zachowania oskarżonych pod kątem realizacji znamion zarzucanych im przestępstw.